

PĂREREA PUBLICULUI

Ce gîndesc spectatorii din Baia Mare

De ce de data asta publicul din Baia Mare? Întii pentru că acest centru industrial al țării a cunoscut în anii noștri o dezvoltare spectaculoasă pe toate tărîmurile, de la cel edilitar la cel al tipologiei umane și spirituale ; pentru că teatrul din acest oraș, după o perioadă de cenușiu și anonimat, cunoaște un zbor al eforturilor și al realizărilor artistice, vrednic și el de toată atenția ; în sfîrșit, pentru că publicul unui asemenea centru de muncă și creație nu putea să nu promită cercetărilor noastre surprize și revelații. L-am căutat la ieșirea din șut, în foaietul teatrului, prin prăvălii, pe stradă, acasă, în biblioteci, la cluburi și în barurile cluburilor, în autobuz etc. Și iată-l într-o extrem de strînsă selecție :

Dialoguri în foaier

PAVEL POP

strungar, exploatarea minieră Săsar

Am legături strînse cu teatrul; din fragedă tinerețe. Am făcut școala profesională metalurgică la Zalău și acolo vedeam toate spectacolele venite în turneu. Am fost apoi angajat ca dansator în Ansamblul de cîntece și dansuri al județului. Vă dați seama că în această calitate am venit în contact și cu cei din teatru. Mi-au plăcut mult și teatrul și dansul, dar nevasta nu m-a lăsat să fiu artist și, ca să nu mă părăsească ea pe mine, am fost nevoit să părăsesc eu arta. De 12 ani lucrez la mină. Pe vremuri aveam aci echipă de teatru. Acum vreo cinci ani am jucat și eu într-o piesă cu spioni, cu sabotaj. Pe urmă, echipa s-a dizolvat. Pasiunea pentru teatru mi-o manifest acum... mergînd la spectacolele teatrului. Am abonament. Acolo mă întîlnesc cu prieteni care vin de la distanță și, după spectacol, discutăm. Am, ca toți abonații, de altfel, întîietate și la toate turneele ce ne vizitează. Am văzut de curînd *Interesul general*. Îmi plac toate piesele —

și cele de azi, moderne, și cele clasice. E greu să vă spun acum la repezeală toate cîte am văzut — dar de cîteva îmi amintesc foarte bine: *Opinia publică*, *Simple coincidențe*, *Omul cu mîrtoaga*, *Slugă la doi stăpîni*, *Răzvan și Vidra*, *Procesul Horia*. Și altele, mă rog frumos.

Aș vrea să văd aici la Baia Mare mai multe spectacole de operă. Nu știu de ce aceste instituții ne vizitează atît de rar, mai de loc. Cred că teatrele de operă au repertorii destul de variate; dar dacă se întîmplă să vină la noi, vin numai cu *Bărbierul din Sevilla*; îl-am văzut (și auzit) de vreo trei-patru ori. Îmi ajunge.

S-ar putea să greșesc, dar am impresia că pe vremuri, acum vreo 10—12 ani, sindicatul a ajutat practic mai mult la culturalizarea oamenilor, decît astăzi, cînd temeiul se pune cu atîta subliniere pe activitatea de educație culturală. Noi, tineretul, eram angrenați și activam cu entuziasm în toate domeniile — inclusiv în acela al teatrului. Acum tineretul de la noi privește parcă cu oarecare indiferență activitatea culturală, se mulțumește să stea acasă la televizor.

Medicul veterinar Costan Valeriu împreună cu fiul său

GHEORGHE POP

strungar, Uzina metalurgică de mașini unelte

Împreună cu colegii mei, cu ucenicii strungari Gheorghe Păcurariu și Ștefan Muka am venit să vedem *Interesul general*. Am primit invitații prin U.T.C. Organizația noastră de U.T.C. se ocupă de noi; ne aduce bilete. Așa am văzut și *Floarea de cactus*. Eu vin numai la comedii. Când văd pe afiș indicația „comedie” mă grăbesc să capăt bilet sau, eventual, să-mi cumpăr. Mi-a povestit un prieten că a fost la *Mătrăguna* și că s-a distrat grozav. Eu n-am putut să vin atunci căci eram în schimbul II. Dar am s-o văd și eu precis. Echipa noastră de teatru? Uite-o, nu e! Acum iar se reorganizează. Încercă să-și ia avînt, să joace Caragiale și Mușatescu. Nouă ne plac foarte mult piesele românești. Unora, ca lui Muka, de exemplu, îi plac și dramele străine. El știe limba maghiară și mi-a spus că i-a plăcut foarte mult *Henric al IV-lea*, jucat de secția maghiară de la Satu Mare. Cred că sînt în asentimentul colegilor mei dacă afirm că ne-a plăcut noua comedie a lui Baranga. Textul ăsta cred însă că e mai bun pentru șefi. Cred că au ceva de învățat. Sînt unele situații — nu exact așa ca în piesa asta — dar care cam seamănă cu ce e și pe la noi în întreprindere. Pe undeva, piesele astea realiste fac foarte bine.

Nu cunoaștem nici un actor de la teatru. În ședințele noastre de la uzină ar fi bine să se pună accentul și pe artă. În uzina

noastră, care e foarte mare, producția e pe primul plan și e foarte bine că se discută despre producție. Dar că nu se discută deloc de alte probleme de viață și cultură, nu e atât de bine.

Cred în latura educativ-morală a teatrului, în posibilitatea lui de a educa spiritul omului. Citește toate revistele: „Sportul”, „Flacăra”, „Magazinul”, „Cinema”, „Pif”-ul și revista „Teatrul”. Am un prieten la poștă și mi le împrumută...

GHEORGHE BORDEI

maistru electromecanic subteran, exploatarea minieră Săsar

— Doriți cumva să aninăm această convorbire? Vă solicit să-mi răspundeți la anchetă într-un moment cam nepotrivit. Ieșiți tocmai din fundul minei și ați prefera, poate, câteva clipe de odihnă.

— Nu vă pot răspunde ca un eroiu pozitiv schematic: „Nu tovarășă, eu nu sînt nici-odată obosit”. Sînt și puțin obosit și, mai ales, după cum vedeți, sînt foarte murdar pe mîini, pe față, pe salopetă. E jenant poate să purtăm — așa — o discuție cu caracter estetic. Dar și în alt moment, și în costumul de gală, aș da aceleași răspunsuri. Așa că... vă rog...

— Mergeți la teatru?

— Merg. Am abonament. Urmăresc stațiunea, toate spectacolele. Cluăr dacă ocupațiile sînt multiple, o pasiune nu se poate frîna. O să vă surprindă, dar una din pasiunile mele e teatrul. Îmi place să-l văd și să-l citesc. Am autori preferați: Sebastian, Sorbul, Victor Ion Popa, Mirodan, Baranga. Mă duc la teatru uneori și cu intenția de a urmări diferența dintre acțiunea scrisă și cea reprezentată. De multe ori am rămas decepționat. Piesa era mai interesantă și mai bogată la lectură. Un exemplu: *Nevestele vesele din Windsor*. La lectură m-a încântat mai mult decît pe scenă. Am citit mult teatru, volume de Shakespeare, Eugen Ionescu, Bertolt Brecht. Mi-au plăcut foarte mult *Omul cel bun din Siciuan*, *Punila*, *Mutter Courage*. Îmi pare rău că n-am apucat să le văd și pe scenă.

— Dacă reproduc întocmai aceste lucruri s-ar putea să nu mă creadă nimeni. O să mi se spună că exagerez, mi se va reproșa poate că poleiesc realitatea.

— Să vă dezvălui atunci misterul, ca să vă scutesc de asemenea bănuiele. Sînt eu minier, dar sînt și student — anul al V-lea

la Facultate de drept în Cluj. N-am intenția să profesez după absolventă și nici să părăsesc mina; dar, în ciuda aparențelor, a firii mele blajine, sînt un oltean ambițios. Am vrut să studiez, să-mi lărgesc orizontul, să nu rămîn o cirtită. Cîndva am încercat să și scriu — proză — fără intenția de a publica și fără talent, doar așa ca o aspirație spre vis, spre depășirea realității. Pe de o parte îmi pare bine că m-ați întâlnit absolut întîmplător tocmai pe mine, ca să vă ofer o imagine atît de optimistă; pe de altă parte însă, sînt destul de trist că în realitate lucrurile nu se prezintă chiar atît de roz.

— *Ce părere aveți despre teatrul din orașul dumneavoastră?*

— Bună. Mi-ar place dacă s-ar avînta să introducă în repertoriu și cite o piesă de Shakespeare și cite una a autorilor noștri dintre cele două războaie: *Patima roșie*, de exemplu, care mie îmi place foarte mult. Teatrul nostru și-a cîștigat un real prestigiu, mai ales în rîndul tineretului școlar și studentesc. Îmi face impresia că în raportul său cu muncitorii există încă unele greutăți, că uneori, cu toate abonamentele făcute, sala nu e întotdeauna plină.

VASILE APRIHAN

clev, anul I, Liceul industrial minier

De obicei venim la teatru cu școala. Dar cumpărăm bilete și din proprie inițiativă, din plăcere. După ce vedem un spectacol, îl discutăm la școală, vorbim despre piesă, despre importanța ei. În comuna Dumbrăvița, de unde sînt eu, pînă anul acesta nu am văzut decît numai ce venea în turneu. Acolo am văzut eu, de exemplu, *Ion*, *Cîinele grădinarului*, *Floare de cactus* care mi-au plăcut foarte mult. În Dumbrăvița avem echipă de teatru care joacă tot felul de piese și cu țărani și cu muncitori. Eu am jucat de mic, în echipa de acolo, toate rolurile de copii. De aici am deprins să-mi placă teatrul.

NICOLAE CHIVER

excavatorist, exploatarea minieră Șuior

După cum vedeți, noi am venit la teatru cu toată familia. Și venim tocmai de la Tăuții de Sus, de la vreo zece km. Dar ce

Familia excavatoristului Chiver Nicolae la teatru

să facem? Ne place! Eu sînt în concediu; i-am zis nevastă-mi, după ce a venit de la întreprindere (că e și ea preparatoare de minereuri, și a muncit de dimineată): „hai să-l lăsăm pe ăla micu' (are un an și ceva) la un vecin, să-l luăm pe ăsta mai mare (6 ani) cu noi și să mergem la teatru“. Sala asta a noastră, nouă, e tare frumoasă. Noi urmărîm și piesele de teatru de la televizor... *Ciuta și Trei generații* ne-au plăcut foarte mult. Și piesele pe care le joacă teatrul nostru sînt foarte bune. Și *Steaua polară* și *Interesul general*. Să nu rîdeți de noi, dar sîntem, după cum se vede, un fel de microbiști...

VASILE KEREKEȘ

preparator de minereu, exploatarea minieră Săsar

La teatru n-am fost de mult. Nici nu vă promit că voi merge de acum încolo. Cu vreo opt ani în urmă am fost la un spectacol de amatori. Acum vreo cinci-șase ani am văzut la teatrul nostru *Avatarul* de Molière. Și cam atît. Nu toate ramurile artei te pot atrage la fel. Pasiunea mea e muzica simfonică. Merg la toate concertele. Gust și muzica populară și cea ușoară. Asta, după părerea mea, începe să fie un concurent serios și chiar o primejdie pentru muzica serioasă. Cine are o pasiune se duce de bună voie. Nu există obstacole și nici metode de a-l

Ioan Pop, zefar

convince. Imi plac — dar nu exagerat — și spectacole de film și de televiziune. Mai ales emisiunile cu caracter științific le găsesc foarte interesante. Serialele, în schimb, sînt superficiale; totuși, ca ideile, nu mi se par inutile. Mai cu seamă pentru stimularea fanteziei tinerilor. Cîndva și Jules Verne a fost considerat un fantezist fără perspectivă și, uite, astăzi multe din „fanteziile“ lui se adevăresc. Așa că să nu judecăm pripit.

ȘTEFAN DEICĂ

lăcătuș subteran, vicepreședinte al comitetului sindical, exploatarea minieră Săsar

Sînt nou ales în această funcție sindicală. De aceea n-aș putea să vă spun prea multe. Vă mărturisesc sincer, marile probleme ale producției și alte sarcini mă împiedică să frecventez teatrul. De vreo trei ani n-am mai fost la un spectacol. Văzusem atunci

Omul cu mîrtoaga, jucată de reșițeni. În tinerețe mi-a plăcut teatrul. Am fost mai aproape de el. Am jucat chiar în brigada de agitație. Acum mă rezum marțea și joia să văd cite o emisiune la televizor. În mod special m-au impresionat *Ciuta*, *Trenul blindat*, *Febre*. Imi plac piesele de acțiune. Cele cu conținut etic, cu o idee morală. În ultima vreme, în consfăturile noastre de producție, teoretic se pune un mare accent pe necesitatea educării culturale. Practic însă nu se face nimic serios în acest sens. Știu că avem un număr de abonamente la teatru — prea puține față de numărul mare al celor care lucrează aici.

— *Și cine vă împiedică să faceți ceva?*

— Nimeni. O să încercăm, cu toată mulțimea problemelor de producție, să facem ce trebuie și pe tărîmul ăsta. Dar așteptăm și din partea teatrului o inițiativă. Să vină la noi, să organizeze și să conducă unele acțiuni. Noi o să le acordăm tot sprijinul. Și ziarul local ar fi bine să se ocupe mai serios de relația teatru-mină-tineret.

GH. SPĂDARU

jurist

Teatrul din Baia Mare a început, mai ales în ultima stagiune, să prezinte spectacole foarte bune, ancorate în realitate. Avem actori destul de buni. Ar trebui făcut însă ceva, eu nu știu exact ce să vă spun anume, dar ar trebui să se găsească o soluție pentru atragerea și fixarea în acest oraș frumos, pe un timp mai îndelungat, a actorilor, mai ales a actorilor buni. De obicei aici, la noi, actori inzebrați vin doar în trecere. Cîm se evidențiază, au și spălat putina. Pleacă să facă figurație în București sau să spună versuri la radio. E un fenomen foarte trist. Știu că forurile noastre locale sînt interesate de teatru, pun mult suflet pentru propășirea culturii, asigură actorilor condiții excelente. Și totuși, tendința de ovadare se continuă an de an, perturbînd, probabil, planurile și perspectiva teatrului. Avem în acest oraș cadre tinere excelente în materie de medicină, de inginerie, de tehnică în general, arhitecți foarte buni, profesori șefi de promoție. De ce oare numai în teatru, de ani de zile, nu ne-a venit aici o bună ingenuă sau vreun absolvent, șef de promoție?

GRIGORE POPOVICI

tehnician, responsabil cultural la Uzina de metale neferoase

— Ca teatrul avem greutatea foarte mare. Eu mă ocup de vreo șapte luni cu aceste probleme educativ culturale.

— Și ce-ați făcut pînă acum?

— Nimic. N-avem sală de spectacole. Avem de gînd să construim, anul viitor, un club. Dacă n-avem sală de repetiție e greu să reorganizăm echipa de teatru. Ne mulțumim cu fanfara noastră care dă rezultate faine; ocupă totdeauna locul I la concurs. Mai avem și un taraf de muzică populară și o orchestră de muzică ușoară.

— Astea se pot organiza?

— Astea da. Momentan asta e înclinația oamenilor. Le respectăm preferințele.

— Dar dumneavoastră personal mergeți la teatru?

— Nu. N-am fost niciodată. Mă duc uneori la spectacole distractive, la casa de cultură. M-am gîndit eu să fac un abonament, dar oricum nu prea am timp, prea sînt multe sarcini. Cîteodată, marțea, mai urmăresc emisiunea de la televizor.

EUGEN FLORIAN

inginer, Uzina de metale neferoase

Merg la teatru, cu abonament. La toate spectacolele. Urmăresc activitatea teatrului băimărean de vreo nouă ani, de cînd am fost repartizat aci. Personal, sînt mulțumit de curajul cu care s-a pornit din nou la drum. Îmi face impresia că acum la Teatrul din Baia Mare e o atmosferă mai sănătoasă. Se joacă cu pasiune, cu naturalețe, cu dezin-voltură. Am văzut stagiunea trecută cîteva spectacole bune care m-au impresionat: *Procesul Horia*, *Clipe de viață*, *Lovitura* cu Sandu Popa. L-am văzut pe acest actor și în *Opinia publică* și nu mi-a plăcut atît de mult ca în *Lovitura*. Am văzut, nu-i vorbă, *Opinia publică* și la București; dar nu m-a impresionat cu mult mai mult, deși avea nume sonore în distribuție. Îmi pare rău că la un teatru ca al nostru, cu o asemenea activitate, publicul nu vine pe cît merită spectacolele și actorii. Și teatrul nostru și activitatea concertistică merită o soartă mai bună. Avem la Baia Mare concerte foarte bune,

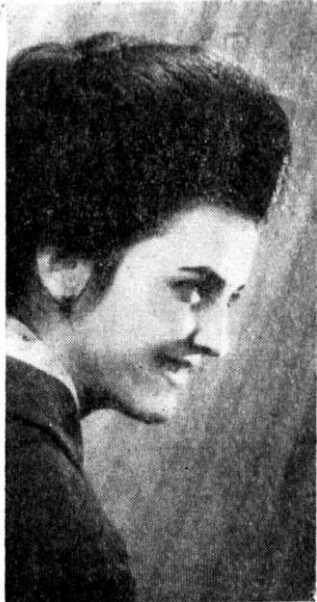
Trei tineri strungari: Gheorghe Pop, Ștefan Muka și Gh. Păcurariu

cu sala pe jumătate goală. Cred că în masa studenților și, mai ales, în masa tineretului muncitor trebuie căutate sursele potențiale ale publicului. Îmi face impresia că tineretul nu prea agreează clasicii. Îl atrage mai mult piesa de actualitate cu probleme mai apropiate de el, de preocupările lui. De aceea, repertoriul teatrului ar trebui să cuprindă mult mai multe piese de dezbatere sinceră, deschisă, a problemelor reale — din viața de azi. În general, mă duc avertizat la spectacole; citesc în prealabil piesa. Circulă pe seama noastră, a tehnicienilor, zvonul că am fi limitați, cu un orizont cultural îngust. Am mîndria să mărturisesc că printre noi, inginerii, sînt oameni care citesc și studiază mult. Împreună cu soția mea, profesoară de biologie, ne amuzăm „organizînd” acasă concursuri de „cine știe cîștigă”. Ea caută să mă domine citînd volume de poezie, eu cel s-o „încui” cu piese de teatru. Nu-mi plac piesele cu caracter sumbru. Prefer pe cele psihologice, în locul celor de acțiune. În general, mă pasionează dezbaterile antrenante, concentrate, gen *12 oameni furioși* cu dialogul strîns, strălucitor... și care, dacă e posibil, după o dramatică încheiere, să aibă și un final tonic, luminos.

Noi avem în uzină vreo 600 de tineri. În constătuirile lor ar trebui să se dezbătă și problemele de educație culturală, îndemnul la lecturi, la vizionări de spectacole, nu numai la filme de aventuri. În uzina noastră nu se face mai nimic în acest sens. Am venit la Baia Mare de la Timișoara hotărît să stau numai doi-trei ani și să mă întorc la vatră. Orașul acesta însă m-a cucerit. E teribil de primitor, de civilizată. Cu o lumină — toamna și primăvara — unică, cu împrejurimi de un pitoresc unic. Tare mă mir de ce nu se stabilesc aici și mari creatori de teatru, că în plastică avem.

VALERIU COSTAN

medic veterinar, Copalnic-Mănăștiur

Moni Șara

Vasile Aprihan, elev

Nu cred că mai există alt medic veterinar în sală, adică unul care să facă ce fac eu : să vină de la 30 km distanță, la această oră târzie, să vadă un spectacol. O să vi să pară poate cam ciudat, dar îmi place teatrul și, mai ales, îmi plac comedile. Îmi pare rău că n-am apucat să văd *Opinia publică*, despre care am citit și am auzit vorbindu-se mult. Poate că se dă la televizor. Spectacolul de teatru, cîteodată și un film bun (pentru care mă deplasez iarăși în mod special, pînă la Baia Mare), constituie mijlocul meu de destindere — plăcut și instructiv. Simt nevoia să rîd, să mă mențin tînăr, vorba nu știu cui : „rîsul înlătură ridurile“. E bucuria pe care mi-o permit împreună cu soția și cu băiatul meu de 13 ani, căci majoritatea timpului îl petrec în ferme, la C.A.P.-uri. Între noi, cei din Mănăștiur și Teatrul din Baia Mare există un schimb permanent. Și teatrul vine la noi, dar mai ales, după cum se vede, venim noi la el. Soția mea, care e secretară la școală, organizează, din cînd în cînd, vizionări colective cu elevii școlii. Nu știu de ce la televizor se dau atît de puține comedii satirice autohtone. Ar trebui promovate cu mai mult curaj asemenea producții. Aș mai vrea să vă spun că mi se pare că profităm prea puțin de numărul mare de talente actricești pe care le avem. Am văzut la București în *Sonatul lui* pe Puiu Călinescu. E extraordinar. De o mobilitate unică. E pur și simplu Louis de Funès al nostru. De ce nu se fac atunci mai multe filme cu el singur sau cu alții ca Toma Caragiu sau Dem. Rădulescu? Am mulți actori preferați, printre care și Marietta Anca, Emil Hossu, Ștefan Radoff, nu doar pentru că sînt conștienți cu mine. Sîntem o țară binecuvîntată și din acest punct de vedere. Ar trebui să știm să ne exploatăm mai mult și mai bine această minunată zestre.

IRINA SZÖKE

funcționară, Uzina de metale neferoase

Un rol important are, după părerea mea, în atragerea spectatorilor, publicitatea. De obicei însă, toate afișele teatrului sînt îngrămădite în centru. În cartiere mai îndepărtate, cum e și acela în care locuiesc eu, nu sînt afișe deloc. Cum eu ies rar pe centru, nu știu niciodată ce se întîmplă în viața culturală a orașului și pierd, din această pricină, nenumărate spectacole bune. Teatrul

nu-și popularizează spectacolele, iar sindicatul nostru nu se ocupă de aceste lucruri. Pe vremea când s-a înființat Teatrul din Baia Mare, țin minte că uzina noastră a sprijinit foarte intens activitatea teatrului. Veneau artiștii la noi, tineretul nostru era antrenat în fel de fel de acțiuni cu caracter teatral. Aveam serbări comune. Deși nivelul oamenilor acum e mult mai crescut, totuși practic nu se face nimic.

ȘARA MONI

salariată la cooperativa „Progresul”

Sînt foarte ocupată, lucrez pînă la 10 seara, prin schimb chiar și duminicile. Totuși fiindcă iubesc foarte mult teatrul, încerc să văd cît mai multe spectacole. Încerc să nu scap de asemenea nici un turneu. Fac parte din echipa de dansuri a cooperativei. În Baia Mare, cooperația are cea mai puternică formație de amatori, profilată pe dansuri moderne și populare. Îmi pare rău că nu avem și o echipă de teatru. Aș fi prima care m-aș înscrie să joc. Tot tineretul nostru ar face la fel, dar nu are nimeni inițiativă în acest sens, și e păcat.

IULIANA POP

contabil operativ, cooperativa „Progresul”

Regret și eu că nu avem o echipă de teatru. Și mai regret că anul acesta, deși am auzit că există în cooperativa noastră vreo 200 de abonamente la teatru, eu nu am. Anul trecut cooperativa ne-a oferit, drept stimulent pentru activitatea culturală pe care am desfășurat-o, cîte un abonament la teatru. Așa am reușit eu să văd anul trecut spectacole foarte bune: *Cadavrul viu*, *Răzvan și Vidra*, *Procesul Horia*, *Lovitura*. Mai mult însă decît spectacolele de teatru, prefer spectacolele de operetă. Și astea, vai, vin atît de rar pe la noi. *Singe vienez*, *Dragoste de țigan*, *Lisistrata*... le-aș asculta la nesfîrșit. Noroc de radio. Are foarte multe emisiuni de operetă. Dacă nu altfel, măcar pe calea undelor îmi pot realiza această bucurie.

IOSIE FILIP

electrician subteran

Anul trecut mergeam mai des la teatru, cam o dată la o lună. Din tot ce am văzut mi-a plăcut mult *Lovitura* și *Procesul Horia*. Stagiunea asta încă nu am fost.

— De ce ?

— Știți, noi sîntem una din cele mai grele mine din țară. Am fost printre primele cărora li s-a făcut un program redus, șase ore; totuși abia ne ajunge timpul. Seara, mai citim și noi cîte o carte, mai mergem la un film, mai urmărim și emisiunile de la televizor, mai ne întîlnim cu prietenii.

— La crîsmă ?

— Nu, nu la crîsmă. Mă duc foarte rar la crîsmă.

— Și cînd vă întîlniți între prieteni, vorbiți cumva despre teatru ?

— Nu. Discutăm despre treburile noastre : minerești.

— Ce crezi dumneata că s-ar putea face să vă fie teatrul mai familiar, să nu treacă o jumătate, sau chiar o întregă stagiune, fără să mai vedeți vreun spectacol ?

— Știu și eu ? Cu sila nu se poate face nimic. Ar trebui poate să încerce teatrul a sonda muncitorii, să programeze spectacole la niște ore și zile convenabile. De patru ani de cînd lucrez aici nu-mi amintesc să fi fost chemat la vreo acțiune legată de teatru.

IOAN POP

zefar, poligrafia Maramureș

Sînt un entuziast spectator de teatru. Sincer să fiu, am simțit acest impuls de prin 1966. Tipăream pe atunci afișele teatrului, programele spectacolelor și ajunsesem să mă familiarizez cu numele actorilor, ale pieselor. M-am decis atunci să nu rămîn numai cu titlurile, să-mi consolidez, ca să zic așa, cunoștințele. Dintre spectacolele pe care le-am văzut în ultima vreme, *Rouă și tutun*, *Răzvan și Vidra*, *În amurg*, *Floare de cactus*, *Steaua polară*, *Interesul general*, *Mătrăguna*, cel mai mult mi-a plăcut *Clipe de viață*, pus în scenă de Liviu Ciulei. Avem actori buni la Baia Mare. Îmi plac toți, dar, mai ales : Dan Antoci, Sandu Popa, Ion Uță, Cornel Mititelu, Teofil Turturică, Dana Lăzărescu. La noi în întreprindere există multe abonamente de teatru. U.T.C.-ul organizează vizionări colective. Tinerii de la noi dau tot concursul acestor acțiuni. Există mari avantaje pentru abonați. Abonamentele se plătesc în rate, abonații au prioritate la turneele celorlalte teatre din țară.

Nu prea am văzut în repertoriul teatrului nostru și nici în turnee piese din viața tineretului. Aș vrea să văd asemenea piese. De la o piesă poți învăța multe: cum să te porțoți, cum să discuți, îți deschide orizontul. O piesă după mine e o lecție de comportament, un act educativ. La un spectacol mă interesează totul: și regia și scenografia și interpretarea. Am văzut turneul Teatrului de Comedie cu piesa *Nicnic*. Nu pot spune că nu mi-a plăcut, dar aștept ca trupele din București să vină în turneu cu piese mai cu miez, mai bogate în idei, cu spectacole mari.

ȘTEFAN BÎLEA

profesor, activist al comitetului județean U.T.C.

Sînt în Baia Mare de vreo trei ani. Începător abia ca activist în munca pentru educarea tineretului. Pe acest tărîm ne-am propus niște obiective foarte pretențioase, dar practic ele se concretizează destul de greu. Tinerii au mari pretenții și ne fac multe neazuri în organizarea unor activități de teatru care să-i atragă, să-i satisfacă. Nu am găsit, în toate domeniile, modalitățile cele mai bune și mai atractive. Unele inițiative prind imediat, fără nici un obstacol. De pildă, cercurile de muzică ușoară, cele de culturism, sportive, „serile de televizor“. A prins de asemenea, extraordinar de bine, surprinzător chiar, cercul de cercetări sociologice, cu ieșirile lui pe teren.

Prin prisma preocupărilor mele sînt foarte legat de teatru. Aș pretinde mai mult teatrului din orașul nostru pe linia repertoriului; dar sînt fidel activității sale. Teatrul nostru se poate lăuda cu cîteva spectacole bune, elogiata de presă, bine primite de public. Există o colaborare fructuoasă între teatru și unele instituții culturale din oraș. Foarte multe comitete U.T.C. și, individual, o seamă de uteciști popularizează reprezentațiile teatrului și programul său. Nu puțini uteciști au dus o muncă susținută pentru realizarea de abonamente. Deși, cu unul nu aplaud întrutotul această metodă. Sînt pentru o sală plină, fără intermediari. Probabil că sistemul nu este însă, pînă la un punct, lipsit de utilitate — pînă în momentul în care s-a creat un public constant. Sînt însă în orașul nostru și colective preeminente de muncitori unde se face prea puțin, dacă nu mai nimic, pentru formarea și educarea gustului pentru teatru, pentru educarea culturală în general. Teatrul e chemat, în această situație, să găsească forme eficiente de ispitire, de convingere a publicului.

Recent am văzut cu tot activul U.T.C. spectacolul *Interesul general*. Reacțiile sălii au fost prompte față de actualitatea problemelor atacate. Mărturisesc însă, fără să am pretenția originalității că teatrul duce lipsă de piese actuale. Am vrut să aniversăm semi-centenarul U.T.C. cu o piesă care să reflecte conștiința tineretului nostru, actele lui de adînc patriotism, care să elogieze munca și marile gesturi de pe șantierele construcției noastre socialiste, continuitatea spiritului de la Salva Vișeu... Nu am găsit nici o astfel de piesă. Dar nu mă gîndesc numai la ocaziile sărbătorești. Mă gîndesc, în general, că noi nu avem la ora actuală texte în stare să reprezinte fața actuală a tineretului.

ALEXANDRU ILIEȘ

administratorul Clubului Tineretului

Anul trecut, prin august-septembrie, am avut la clubul nostru și un cerc dramatic. A început să meargă bine. Elevi, muncitori, studenți s-au pregătit să monteze *Ziaristii*. N-au dus-o la capăt. De ce? Unii nu veneau la repetiții; alții se pierdeau în discuții în contradictoriu, și totul s-a dizolvat. Am încercat atunci să colaborăm cu școlile din oraș. Am invitat echipele școlilor să vină la noi să dea spectacole. Am avut succes, săli pline. Cel mai bine s-au prezentat școlile de muzică, cu reprezentații complexe, alcătuite din muzică, dans, recitări. Au înregistrat mare succes și spectacolele de muzică ușoară și populară. Dar teatrul propriu-zis nu a cîștigat teren. Se pare că e un gen mai dificil. Totuși nu renunțăm. Sînt sarcini de la care nu ne putem deroba.

Avem la club o cafenea, o sală mică foarte frumoasă, draguță, cochetă, ultramodernă. Ne-am pus în gînd să organizăm aici micro-spectacole, să reorganizăm cu orice preț și echipa de teatru și alte acțiuni interesante. Dar știți, clubul nostru trăiește pe principiul autofinanțării și o ducem foarte greu căutînd să îmbinăm armonios criteriul ideologic, politic cu cel economic. Deocamdată, n-am găsit barman... așa că chestiunea s-a simplificat de la sine. Reușite sînt la noi, deocamdată, anumite acțiuni ale comitetelor U.T.C. din întreprinderi și instituții. Acestea ne cer sala mare a clubului pentru întîlniri între artiști și muncitori. Chiar zilele acestea comitetul U.T.C. al întreprinderii de rețele electrice, ne-a poțit la întîlnirea intitulată *Teatru fără... mască*, și în care actorii Dan Antoci, Sandu Popa, Dana Alexandrescu vor recita poezii, vor interpreta fragmente de piese și vor discuta cu tinerii muncitori. Sînt întîlniri foarte reușite; ele contribuie substanțial la stimularea dragostei pentru teatru. O altă întîlnire, cu un caracter mai complex,

cu artiști din toate domeniile — literați, muzicieni, actori, plasticieni — a avut în schimb un efect mai puțin edificator. Studenții s-au simțit cam stingheri, au manifestat un soi de complex de intelectualități deja formați. În schimb, tinerii muncitori au fost bucuroși și în câștig — cu răspunsurile primite la sumedenia de întrebări pe care le-au ridicat.

GHEORGHE POP

student, anul al III-lea, Institutul de subingineri, secția electromecanică

M-am format ca spectator (și amator de teatru) în cadrul Teatrului Popular de la Mediaș. Am apărut pentru prima oară pe scenă în rolul Doctor Franț din *Piatra din casă*. Am jucat apoi și în echipa de amatori a școlii profesionale metalotehnice din Tg. Mureș. Și iată-mă la Baia Mare, elev la seral, participând la spectacolele, montajele, serile de poezie, organizate de elevii liceului. În sfârșit, azi, ca student, joc la teatrul studentesc. Am jucat în *Hora domnițelor* de Radu Stanca, în *O întimplare* de Horia Lovinescu, în *Moartea ultimului golau* de Virgil Stoescu. Sînt membru în Comitetul A.S.R. și de cîte ori sînt chemat la București la consfătuiri profit să văd și spectacole de teatru, de operă, concerte. Apropierea noastră de Cluj, în schimb, cred că s-ar cuveni avută în seamă de chiar Naționalul clujean care deși atît de aproape de Baia Mare, nu ne prea face cinstea să vină la noi.

Nu numai studenții, dar tot publicul tînăr din Baia Mare, ca și de peste tot, e dornic să vadă teatru, mai ales în cuceririle lui moderne. Spectacolul Institutului de arhitectură cu *A 8-a zi din dimineață* mi s-a părut extraordinar din punct de vedere al originalității și modernității soluțiilor scenice. La Tg. Mureș, *Doi pe-un balansoar*, jucat foarte clasic, în dulce spirit tradiționalist, m-a iritat, deoarece textul dădea mult mai multă libertate de interpretare. Am auzit că medicinistii de la Timișoara au închegat un spectacol agitatoric, foarte izbutit. Noi nu l-am văzut. Echipa studentescă de la Constanța a realizat un spectacol cu *Leția* lui Eugen Ionescu — foarte bun. Dar cîți studenți sau tineri din provincie l-au văzut? Citim în „Viața studentescă” despre cîte o manifestare teatrală studentescă foarte interesantă. Dar cîți dintre noi apucă s-o vadă? Echipele bune studentești ar trebui să circule mai mult prin țară, — în turnee — să ne cunoaștem, să facem un schimb util de experiență, să existe un permanent circuit cultural între noi. Noi mergem cu realizările noastre la țară. Este un public foarte numeros și foarte cald. Dar de învățat, învățăm

numai din schimburi; dacă se poate cu trupe bune. Teatrul studentesc din Baia Mare trece acum printr-o criză. Am vrut să punem în cinstea aniversării semicentenarului U.T.C. o piesă agitatorică, bună, din lupta și viața U.T.C.-ului. În afară de *N-a fost în zadar*, care presupunea o distribuție prea mare pentru noi, n-am găsit o alta mai potrivită. Ne-am oprit atunci la *Patru oameni fără nume*, dar piesa n-a tentat nici un regizor dintre noi. Sîntem ca studenții foarte apropiați de teatrul local. Urmișim cu interes toate spectacolele din stagiune. Avem bilete cu reducere. Creațiile actorilor — multe dintre ele — ne rămîn întipărite în minte. Mă gîndesc, bunăoară, la Vasile Constantinescu în *Nora*, la Sandu Popa în *Lovitura*, la Cornel Mîitelu în *Don Mortes din Dona Juana*.

ZINO CÎRLUGEA

anul al III-lea, filologie, Institutul Pedagogic

V-am văzut aseară la teatru luînd un interviu și am aflat că sînteți de la revista „Teatrul”. Știu că o să veniți și la noi, că nu ne putețiocoli. Eu am scris o dramă istorică, parțial transmisă de radio Craiova. Sînt îndrăgostit de istorie. Teatrul, după mine, e o a doua realitate, care chiar un fals fiind, operează cu adevăruri valabile asupra vieții din prima realitate. În preocupările unui filolog, teatrul intră firesc și direct. Nu e însă lipsită de interes educația gustului pentru teatru pe care o primește cineva pînă intră la facultate. Poate să vi se pară ciudat, dar vocația pentru teatru o datorez în primul rînd istoriei, poeziei, pe care am descoperit-o în studiul istoriei, în graiul cronicarilor. În al doilea rînd datorez mult Școlii generale din Baș care ne îndemna insistent să vedem spectacolele, venite în turnee. Așa am văzut eu *Hagi Tudose* și *Act venețian* care mi-au pecceluit pe viață dragostea pentru teatru.

Cred că secretariatele literare ale teatrelor ar trebui să fie mai active în promovarea dramaturgiei originale și să manifeste mai multă îndrăzneală și perseverență și, de ce nu, chiar și risc, în promovarea unor texte, a unor noi autori. Mă nemulțumește „conspirația tăcerii” în jurul pieselor valoroase care, după cronicile respective la premieră, ani de zile dispar din atenția criticii. În jurul textelor care reprezintă o valoare, un embrion ideologic sau estetic important, ar trebui să se discute mereu, să existe o permanentă animație. Asta pentru a avea mereu în față ce trebuie să preluăm și să dezvoltăm în mod creator pentru propășirea dramaturgiei originale.

Anechetă realizată de Valeria Ducea